

— Сега разумѣхъ сичко, рече на ума си Недія, братъ и сестра си приносятъ жертва на египтянина . . . Но . . . Апикидъ? Струва ми са че съмъ чувала пѣйдѣ туй име . . . сега ми пде на умъ. Той безъ сумнѣние ще проумѣе на каква опасностъ е изложена сестра му; нека наскоро намѣриж него.

Туй като размысли и като си зе тоежката, която управляше съкоги стѣпкытъ и побърза къмъ храма на Изида, който бѣ близо. Преди да я награди щастіето съ покровителството на благотѣлния гъркъ, тоежката водеше безокото момиче отъ една до другія край на града. Немаше ни най малкъ пѣтъ, ни толкъсъ отстранено мѣсто нея непознато; и понеже жителитѣ на Помпей оеѣщахъ състрадание и едно предубѣдено почитаніе къмъ злополучіето на безокытъ, съкій старателно струваше пѣтъ на припазливытъ и стѣпки. Горкото момиченце! то нито си туряше на умъ че подирѣ пѣколко дни тѣзи слѣпотата щѣше да му послужи като расковниче несравнено по сигурно и отъ най зоркытъ очи.

Но Главкъ щомъ я доведе въ къщата си заповѣда на едного отъ слугытъ си за да ѣж придружава съкоги; горкійтъ този слуга който бѣше безмѣрно снаженъ, два нѣти вече изминъ пѣтя между къщытъ на Главка и на Юна, и като гледаше че тя са пакъ готвяше кой знае за кждѣ впуснѣ са да тичъ подирѣ ѣ, кѣнеше си съдбата като призоваше въ свидѣтелство Кастора и Полидека че Недія имала крылатытъ крака на Меркурія и слѣпотата на сына на Цыприда.

Но момичето и безъ помощта на слугата можаше да намѣри пѣтя който водеше въ общенѣвѣстныя храмъ на Изида; въ него часть пространството помежду бѣше пусто и тя безъ забава са намѣри предъ свещенытъ рѣшеткы.

— Тука нема никой, рече коремистыйтъ слуга. Какво търсишъ, какво ищешъ тука? отъ дѣ си дошла че не знаешъ че жрецытъ не спѣжтъ въ храма?

— Повикай, рече нетѣрпѣливата Недія. Было денѣ, было пощѣ единъ *фламинъ* трѣба да са намѣрва стражъ въ светилището на Изида.

Слугата извика, никой не са чу.

— Нема никой, препираше са той.

— Излѣгнѣ си, чувамъ шумуѣнѣе, иди виждѣ пакъ.

Като си клатише главата и мърморяше хвърли слугата задрънанытъ си погледи на единъ отъ жертвеницытъ; на който развалинытъ покрыватъ днесъ мѣстото на храма и съгледа до него единъ челоуѣкъ навесенъ и умысленъ.